

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku M. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w P.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 lutego 2020 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 15 października 2018 r., sygn. akt VII Ua (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w P. na rzecz M. K. kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z 15 października 2018 r. oddalił apelację skarżącego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z 16 marca 2018 r., który zmienił decyzje skarżącego z 1 i z 12 grudnia 2017 r. i przyznał M. K. prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu służby w Izbie Administracji Skarbowej w [...]. za okres od 1 września do 15 grudnia 2017 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne to kwestia czy w stanie prawnym do 31 grudnia 2017 r. funkcjonariusz celny posiadał uprawnienie do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu służby na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w związku z art. 13 pkt 12 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, pomimo braku wskazania tego funkcjonariusza jako osoby podlegającej fakultatywnie bądź też obligatoryjnie ubezpieczeniu chorobowemu w art. 11 ust. 1 i 2 drugiej ustawy oraz istnienia odrębnej regulacji w art. 152 ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o Służbie celnej.

Druga podstawa przedsądu wynika z konieczności wykładni trzech przepisów (we wzajemnym ich powiązaniu): art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 13 pkt 13 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jak również art. 6 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Brzmienie tych przepisów (a zwłaszcza przytoczonych przepisów ustawy systemowej) zawiera regulacje wzajemnie się wykluczające (w zakresie podlegania funkcjonariusza celnego ubezpieczeniu chorobowemu, a w konsekwencji zaistnienia jednej z konstytucyjnych przesłanek prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu służby), co zresztą dostrzegł Sąd Okręgowy w uzasadnieniu spornego orzeczenia.

Ubezpieczony wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Pierwsza podstawa przedsądu nie spełnia się jako istotne zagadnienie prawne, gdyż skarżący w istocie kontestuje wykładnię przyjętą w wyroku Sądu Najwyższego z 18 października 2013 r., I UK 125/13, w którym stwierdzono, że ocena przysługiwania funkcjonariuszowi Służby Celnej prawa do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby powinna być dokonana z uwzględnieniem zasady równego traktowania ubezpieczonych (art. 6 ust. 1 ustawy z 25 czerwca

1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w związku art. 2a, 11 i 13 pkt 12 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych).

Sąd Najwyższy zatem udzielił już pozytywnej odpowiedzi na pytanie o uprawnienie do zasiłku chorobowego dla funkcjonariusza służby celnej po jej zakończeniu.

Skarżący nie zgadza się w istocie z dopuszczalnością określonej wykładni i tą drogą nie akceptuje ustalonej przez Sąd normy prawnej. Rzecz jednak w tym, że istotne zagadnienie miałoby swoją rangę, gdyby skarżący wykazał dalej idące lub w ogóle nowe racje, które nie pozwalałyby się zgodzić z dotychczasową wykładnią prawa przyjętą przez Sąd Najwyższy.

Ma rację, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych uzasadniony jest ścisły reżim wykładni gramatycznej. Nie zamyka jednak wykładni, gdy jej wynik prowadzi do sprzeczności z innymi przepisami i zasadami.

Prowadzi to do drugiej podstawy przedsądu, w ocenie której od razu należy stwierdzić, że nie ma rozbieżności w orzecznictwie, bo żaden z powołanych w uzasadnieniu tej podstawy wyroków Sądów Powszechnych ani wyroków Sądu Najwyższego nie dotyczył sprawy o zasiłek chorobowy funkcjonariusza celnego (str. 3 skargi).

Należy też dostrzec, że wykładnia przyjęta w wyroku Sądu Najwyższego ma aprobatę Sądów Powszechnych w sprawach celników o zasiłek chorobowy na co wskazuje objęty skargą wyrok Sądu Okręgowego w P. i dalsze powołane w jego uzasadnieniu orzecznictwo.

Ponadto Sąd Okręgowy idzie dalej w argumentacji, jako że zasadnie wskazał *per analogiam* na sytuację sędziów, gdy tracą stosunek służby i nie mogą być pozbawieni prawa do zasiłku chorobowego, jako świadczenia z ubezpieczenia chorobowego (pracowniczego) chroniącego ryzyko niezdolności do pracy (powołana w uzasadnieniu wyroku uchwała z 4 września 2014 r., I UZP 1/14).

Na tym tle stanowisko skarżącego również nie jest bezwzględnie kateryczne, skoro sam wskazuje w skardze (str. 8), „ *iż zaprezentowana przez Sad Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wykładnia celowościowa jest możliwa ...*”.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, stosowanych odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną.